

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **TOBEX PRAHA v. o. s.**, se sídlem Nuselská 25, Praha 4, zastoupen JUDr. Ivanem Hanovským, advokátem se sídlem Kaprova 42/14, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 11. 2016, č. j. 52462/16/5300-22443-702189 a č. j. 52463/16/5300-22443-702189, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 1. 3. 2017, č. j. 10 Af 2/2017 - 26,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se správní žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2016, č. j. 52462/16/5300-22443-702189 a č. j. 52463/16/5300-22443-702189. Městský soud vydal v záhlaví specifikované usnesení, kterým zastavil řízení o žalobě podle § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 9 odst. 1 část věty za středníkem zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), neboť žalobce nesplnil ani přes výzvu poplatkovou povinnost spojenou s podaným návrhem.

[2] Proti usnesení městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. V ní pouze uvedl, že k nezaplacení soudního poplatku došlo neúmyslně, a to z důvodu, že zástupce stěžovatele, advokát JUDr. Ivan Hanovský, byl v rozhodné době v zahraničí a o usnesení městského soudu, kterým jej soud vyzval k zaplacení poplatku, se dozvěděl pozdě. Proto stěžovatel nemohl výzvě vyhovět. Věcné projednání žaloby považuje za velmi důležité, neboť správce daně nepřetržitě od roku 2001 účtuje nedoplatek DPH za první čtvrtletí 2001, čímž nedoplatek vzrostl do astronomické výše.

[3] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[4] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] Stěžovatelovým jediným argumentem je nemožnost úhrady soudního poplatku z důvodu pobytu jeho zástupce v zahraničí. Takováto skutečnost však není důvodem pro zrušení napadeného usnesení.

[7] Nejvyšší správní soud v prvé řadě upozorňuje stěžovatele, že poplatková povinnost za podanou žalobu podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o soudních poplatcích vzniká již podáním příslušné žaloby. Proto nelze akceptovat tvrzení stěžovatele, že ve lhůtě k zaplacení soudního poplatku stanovené městským soudem, byl jeho zástupce v zahraničí. Stěžovatel totiž měl k zaplacení příslušného soudního poplatku příležitost od 18. 1. 2017, kdy svojí žalobu podal, až do 10. 2. 2017, kdy uplynula lhůta pro zaplacení soudního poplatku. Navíc zástupci bylo usnesení k zaplacení soudního poplatku doručeno tentýž den, kdy je městský soud odeslal do datové schránky, nebylo tedy doručeno fikcí. Prokazatelně se osoba mající přístup do datové schránky zástupce přihlásila do datové schránky, čímž došlo k řádnému doručeno. Pokud to byla osoba odlišná od zástupce (např. člen rodiny nebo zaměstnanec), je pouze na zástupci, jak si zajistí, aby byl informován o doručených úkonech. Rovněž je nutné zmínit, že soudní poplatek za správní žalobu činí paušálně 3.000 Kč. Na rozdíl od soudních poplatků v civilních sporných řízeních, kde se výše soudního poplatku stanovuje podle výše sporné finanční částky, je určení výše soudního poplatku za správní žalobu vcelku jednoznačnou a snadnou záležitostí. Nic tedy nebránilo stěžovateli zaplatit soudní poplatek společně s podanou žalobou.

[8] Pokud se stěžovatel rozhodl, že bude se zaplacením soudního poplatku čekat až na výzvu soudu, je pak na něm, aby nesl právní rizika s tím spojená, tj. aby zajistil, že bude schopen ve lhůtě stanovené výzvou soudu vyměřený soudní poplatek skutečně zaplatit. To

platí tím spíše v případě, kdy se stěžovatel nechal již od podání žaloby zastupovat advokátem. I advokát má samozřejmě právo na odpočinek, musí však zajistit, aby v době jeho nepřítomnosti byly činěny neodkladné úkony, včetně zaplacení soudního poplatku tak, aby jeho klientům nevznikla újma. To může advokát zajistit např. prostřednictvím svých zaměstnanců nebo zastupujícího advokáta.

[9] Nejvyšší správní soud dále dodává, že stěžovatel, popř. jeho zástupce, mohl soudní poplatek uhradit i v den, kdy mu bylo doručeno napadené usnesení o zastavení řízení (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007 - 172, nebo ze dne 22. 1. 2015, č. j. 10 Afs 236/2014 - 36). Stěžovatel tak měl prakticky o jeden den navíc ke splnění poplatkové povinnosti.

[10] V neposlední řadě Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost stěžovatele nelze ani považovat za žádost o prominutí zmeškání lhůty k provedení úkonu (zaplacení soudního poplatku) podle § 40 odst. 5 s. ř. s. Tuto žádosti totiž předně lze podávat pouze u soudu, který vedl řízení, v němž měl být úkon, o nějž jde, učiněn (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2013, č. j. 4 Ads 63/2013 - 20). Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2012, č. j. 7 As 69/2012 – 20, pak plyne, že vzhledem ke specifické úpravě postupu soudu při nezaplacení soudního poplatku obsažené v § 9 zákona o soudních poplatcích, nelze v tomto případě obecnou úpravu žádosti o prominutí zmeškání lhůty podle § 40 odst. 5 s. ř. s. vůbec aplikovat. Nelze tedy žádat o prominutí zmeškání lhůty k zaplacení soudního poplatku.

III. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[11] Nejvyšší správní soud konstatuje, že neshledal v postupu městského soudu žádná pochybení, která by měla vliv na zákonnost napadaného rozhodnutí. Z výše uvedených důvodů proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

[12] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. dubna 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu